

TERA LYNN
CHILDS

FORGIVE MY FINS

Hableányok
kíméljenek

fine
selection

„Az első oldaltól kezdve megfogott. Egyszerűen imádtam ezt a könyvet!”
– Alyson Noël, *New York Times* bestseller szerző

TERA LYNN CHILDS

FORGIVE MY FINS
Hableányok kíméljenek

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Sarah-nak, mert magával vitt.

AVÍZ MEGNYUGTAT. Olyan, mint a csokoládé vagy a forró tea vagy a tejszínes jégkrém. Egy elbaltázott nap után magamra zárom a fürdőszoba ajtaját, megtöltöm Rachel néni antik fürdőkádját gőzölgő vízzel, fürdősót szórok bele, aztán lemerülök abba a világba, ahol minden gondom szertefoszlik.

De vannak napok, amikor ez sem használ.

– Megkérdezted?

A vállamhoz szorítom a telefont, közben felmarkolok egy adag habot, és szétfújom a hasam fölött. Megtehetném, hogy elengedem a fülem mellett a kérdést, nem igaz? Főleg, hogy egyikünk sem fog örülni a válasznak.

– Lily... – nógat Shannen.

Amikor a buborékok a vízen egyetlen habos filmréteggé olvadnak, felsóhajtok.

Ennek a fürdőzésnek eredetileg az lenne a célja, hogy elfeledtesse velem a katasztrofális napot – beleértve Shannen kérdésének tárgyát

is –, de ez lehetetlen. Bár kissé nyugodtabbnak érzem magam, mint húsz perccel ezelőtt, amikor becsusszantam a vízbe, semmi sem tudja teljesen elmosni az emlékeket.

Kár, hogy a fürdőszó nem változtathatja meg a múltat.

– Nem – dünnyögöm csalódottan. – Nem kérdeztem meg.

– Azt hittem, megegyeztünk – morog Shannen elcsigázottan. – Úgy volt, hogy matekon megkérdezed, amikor Kingsley kiosztatja veled a dogákat.

– Igen, megegyeztünk – ismerem el –, de...

– De mi, Lily? – vág közbe Shannen. – Kifutsz az időből.

– Tudom. – Naná, hogy tudom. A homokórámban gyorsan peregnék a szemek; nyakunkon az érettségi.

A kád kecsesen ívelt szélének támasztom a fejem, és hagyom, hogy a hajam a padlóra hulljon. Ez a hosszú, szőke kuszaság minden szelídítési kísérletnek ellenszegül. Ennyi erővel akár tengeri szivacsot is hordhatnék a fejemem, mivel egyetlen balzsam vagy hajsimító szélrum sem tudja ellensúlyozni a floridai pára hatását.

– De Kingsley most másképp osztotta ki a lapokat – magyarázom. – Hátra kellett adnunk őket, nem oldalra.

Shannen felsóhajt, szinte látom, ahogy az undor kiül az arcára.

– Utálom, amikor továbbképzésre megy – mondja. – Amikor megjön, rögtön kipróbál valami újat, ami persze soha, de soha nem válik be.

– Tudom – helyeselek, és rögtön bele is kapaszkodom ebbe a mellesleges gondolatszálba, remélve, hogy Shannen, velem együtt, megfeledkezik az eredeti témáról. Nem ellenzem az elterelő hadműveleteket. Kész lennék a busz alá lökni Kingsley-t, hogy megússzak egy újabb kiselőadást az élet élvezetének fontosságáról.

– Tiszta égés volt.

Kissé felegyenesedem, és nagyon remélem, hogy hatásosnak bizonyul az elterelő hadműveletem.

– A Danfield ikrek helyet cseréltek, és majdnem az egész osztály a saját dogáját javította. Kingsley gratulált a jó jegyeinkhez.

A jó jegy nálam ritkaságnak számít. Shannen, aki évfolyamelső akar lenni, igyekszik segíteni, de az én esetemben még az ozmózisos vagy az asszociációs módszer is csődöt mond. Mit csináljak, ha a legtöbb tantárgy kínainak tűnik a számomra? Az én agyam nem alkalmas a magasabb ismeretek befogadására. Az egyetlen tantárgy, amiből biztos átmegyek, a rajz – de abból is csak azért, mert Mrs. Ferrero kedvel. Minden más tárggyal nagyjából úgy vagyok, mint a haladóknak szóló atomfizikával.

Ráadásul mostanában csakis a közelgő Tavaszi Bálon jár az eszünk, nem a jövő heti házin. Mivel már csak néhány (egész pontosan három) nap van hátra, ez az esemény valahogy sokkal fontosabbnak tűnik, mint az *Állatfarmról* írandó esszé.

Ma este azonban még arról is szívesebben beszélnék. Vagy a kozmetikumokról. Vagy a gyilkos medúzákról. Bármiről, kivéve arról, amire Shannen kérdése vonatkozik. Elbénáztam a dolgot... már megint. Semmi kedvem hozzá, hogy Shannen immár századszorra közölje velem:

– Gyáva vagy, Lily Sanderson.

– Gyáva vagyok.

A kardhal bökje meg!

Megrebbentem a hátsó uszonyomat, és a vállamra locsolom a citromillatú fürdővizet. Három éve napi rendszerességgel hallom ezeket a dorgáló szavakat. Azt gondolhatnátok, hogy mivel már rémesen unom a szitut, mégiscsak összeszedem a bátorságomat, és letudom a dolgot. Csakhogy... a barátnőmnek igaza van. Gyáva vagyok.

Különösen, ha Brody Bennetről van szó.

Mi, sellők gyáva egy népség vagyunk. Mivel csupa titok övezi az életünket, a gyávaság igazából létszükséglet. Ha nem menekülünk el elég gyorsan, amint megpillantjuk az első felénk tartó hajót, könnyen a következő heti szennylap címoldalán találhatjuk magunkat. Úgyhogy inkább fedezékbe bújunk előbb, és csak aztán kérdezzük.

Brody-ügyben azonban mintha még nagyobb tökélyre fejlesztettem volna a gerinctelenségemet. Mindent szépen eltervezek, elhatározom, hogy következetes leszek, de amint megpillantom őt, azonnal megbénul a nyelvem. Örülök, ha egyáltalán lélegezni tudok, nemhogy megvallani az érzéseimet. A hormonok már csak ilyen kegyetlenek.

De akkor is bosszantó, ha valakit örökké a gyávaságára emlékeztetnek. Egy pillanatig – egy fél pillanatig – komolyan felmerül bennem, hogy kimondom azt, amivel *biztosan* elérhetném, hogy a barátom örökre leszálljon rólam.

De én sem vagyok hülye.

Tudom, mi történik, ha egy sellő felfedi a kilétét egy ember előtt. Én a testvéremként szeretem Shannent, de nem vállalhatok ekkora kockázatot. Nem sodorhatom veszélybe magamat, a családomat és az egész királyságomat csak azért, hogy elkerüljek egy kellemetlen beszélgetést. Nem számít, mennyire szeretném már bevallani; első a kötelesség.

Shannen megértené.

Tehát ahelyett hogy megvallanám piszkos kis titkomat – ami most, hogy az uszonyaim zöldesarany fényben csillognak a sós vízben, nem is tűnik olyan piszkosnak –, fejet hajtok a szánalmas igazság előtt.

– Én megpróbáltam, Shan. – A fejem jól megérdemelt puffanással csapódik a porcelánkádnak. – Esküszöm! Most tényleg egészen közel mentem hozzá. Mély lélegzetet vettem, megszólítottam, és...

– És mi?

– Quince Fletcher fejbe dobott egy papírgalacsinnal.

Csak a sziklaszilárd önuralmamnak – és a felharsanó csengőnek – köszönhető, hogy nem pattantam fel, és Brody fölött áthajolva nem csináltam hínársalátát Quince-ből. A tengeri lények alapvetően békés természetűek, de ennek a fiúnak a közelében mindig azt kívánom, bárcsak megkapharinthatnám öt percre apu háromágú szigonyát. Már többször elképzelttem, milyen kreatív módszerekkel hallgattatnám el Quince-t.

– Az a szemét! – feleli Shannen. – Mintha arra tette volna föl az életét, hogy folyton keresztbe tegyen neked.

– Hát igen. – Szórakozottan síkálom a pikkelyeimet a mosdószivaccsal. – De miért pont velem van elfoglalva? Nincs más szórakozása, mint a lepukkant motorját bütykölni és engem gyötörni.

Tulajdonképpen fogalmam sincs, miért piszkál engem szinte állandóan. Hiszen nem ártottam neki, csak beköltöztem a szomszédjába. Eleinte jól kijöttünk... aztán Quince úgy kezdett viselkedni, mintha halálos ellenségek lennénk.

Az óceánban közel sem ennyire idegesítőek a fiúk.

– Találhatna már magának – Shannen választát sípolás szakítja meg – valami más szórakozást.

– Egy pillanat! – Félig ülő helyzetbe tornázom magam. – Valaki keres.

Rachel néni úgy három telefonnal ezelőtt megunta, hogy a fürdővizem mindig zárlatot okoz az emeleti készülékben. A legújabb

pótkütyü még a hívó nevét sem írja ki, de a nénikém megfenyegetett, hogy ez az utolsó dobásom. Ha ezt is tönkreteszem, nincs több telefonálás a kádban. Úgyhogy vigyázva eltartom a kádtól a kagylót, és megnyomom a gombot.

– Halló!

– Legközelebb húzd be a függönyt fürdés előtt, hercegnő! – mondja egy mély, gúnyos hang.

– Mi?! – sikoltom panaszosan, és rémülten felülök a kádban.

A legközelebbi törülköző szépen összehajtogatva hever a vécé tetején... a fürdőszoba túlsó oldalán. Nagy lendülettel kivetem magam a kádból, egyenesen a hideg kőre, és megragadom a törülközőt. Épphogy sikerül rádobnom az uszonyaimra, amikor harsogó hahotázást hallok a kagylóból. Dühösen felkapom a földről.

– Hát ez óriási! – bruházik Quince. – Mindig sikerül elképzeltetnod, hercegnő.

Ááááá! Többször is a padlóhoz vágom a kagylót, remélve, hogy a ricsaj beszakítja a hívó dobhártyáját.

– Miért?! – Sebesen kalapáló szívem lassan megnyugszik, amikor a dührohamomtól kissé megrongálódott telefonra, majd pedig a szoroson behúzott sötétítőfüggönyre pillantok. Újra a fülemhez emelem a készüléket, és ügyet sem vetve a kagylóban visszhangzó nevetésre, megkérdezem:

– Miért kínzol állandóan?

– Mert – Quince csukladozik a vihogástól – könnyű préda vagy.

Megragadom a most már csuromvizes törülközőt, az ajtó melletti falhoz vágom, és nézem, ahogy lassan belecsúszik a szennykosárba. Rachel néni macskája, Prithi panaszosan miákol az ajtó túlsó oldalán.

– Te – mondom, miközben ismét áttornászom magam a kád pereme fölött – aljas –, megfordulok, és óvatosan belemerülök a vízbe – undorító –, még jó meleg, jaj, de finom – nyálas fejű féreg!

A fülemhez szorítom a kagylót, majd a víz alá merítem a karomat, hogy ismét Zen-közeli állapotba ringassam magam a szinte gőzölgő vízben.

Quince kuncogva válaszolja:

– Ez új.

– Tudok többet is – nyugtatom meg, azzal ismét a kád falának vetem a hátam, és lehunyom a szemem. – Akarod hallani?

A sós víz körülölel, és lecsillapítja megtépázott idegeimet. Valamelyest.

– Egyszer majd a szavadon foglak.

– Gyáva hal – motyogom, azzal lehunyom a szemem, és azt képelem, hogy otthon vagyok, és a Golf-áramlat meleg hullámai örvénylenek körülöttem, amint a kedvenc helyemhez úszom az óceánban: a Thalassziniától keletre fekvő sekély partszakaszhoz, ahol a sűrű korallerdők rejtekében órákon át heverészhettek, az odafönt elhaladó színes halászhajókat figyelve.

Ez a hely az én boldogságom. Soha senkinek nem mutattam meg, még apunak sem. Egy különleges valakinek tartogatom. Brodynak.

Amikor honvágyam van, mindig ide képelem magam.

– Valld be, hercegnő – mondja Quince, csak szerinte tréfás hangon –, ha nem lennék, halálra unnád magad.

– Ha nem kavarsz be nekem – felelem, azt kívánva, milyen jó lenne, ha nem csupán tizennégy méter és két üvegtábla választana el a szomszéd sráctól –, már volna partnerem a Tavasz Bálra.

Döbrent csönd. Hirtelen lúdbőrözni kezd a tarkóm.

– Mi van? – kiált fel Quince.

Ijedtemben elkerekedik a szemem.

Ezt nem szabadott volna kimondanom. A langyos víz túl ábrándos hangulatba ringatott. Pedig egy pillanatra sem szabadna elengednem magam, amikor Quince-szel beszélek.

– Még mindig a Benson gyerek után koslatsz?

– Bennett – csattanok fel önkéntelenül. Aztán helyesbíték: – Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Dehogynem...

– Tulajdonképpen – mondom határozottan – azt sem tudom, miért beszélek veled egyáltalán.

– Azért – feleli Quince, mielőtt még visszakapcsolhatnék Shannenhez –, mert segíthetek becserkészni a vadat.

– Hah! – kiáltok fel gúnyosan. Amit hisztérikus nevetéssel koronázok meg. Majd pont az életem megrontója fog segíteni nekem. Mit tehet ő? – Jó duma, Quince!

– Rendben – cicereg Quince, mintha rossz lóra tettem volna. – Ha segítség kell, tudod, hol találsz.

Igen, a szomszéd házban, a távcsőre tapadva.

– Inkább nem – felelem. – Hé! Egyébként honnan tudod, hogy a fürdőkádban ülök? – Néma csönd a vonal perverz végén. – Halló!

Szent halikra! Én akartam lecsapni a kagylót!

A telefon sípolni kezd, így adván tudtomra, hogy Shannen még mindig várakozik. Sejtettem volna, hogy nem tágít. Még nem beszéltük meg, miért nem kértem fel Brodyt táncpartnernek. A barátnőm soha nem mulasztja el az alkalmat, hogy tudassa velem, mit csesztem el, és legközelebb hogyan tudom kiköszörülni a csorbát.

Ha nem ő lenne a legjobb barátnőm, szóba se állnék vele.

Átkapcsolok hozzá.

– Itt vagyok.

– Ki volt az?

– Senki – felelem, az igazsághoz híven.

– Quince. – Ez nem kérdés.

– Mindegy – mondom, miközben az uszonyommal szórakozottan csapkodom a kád falát. – Gyorsan essünk túl a hegyibeszéden, hogy végre lefekhessek.

Shannen figyelmen kívül hagyja a csípős megjegyzést.

– Mit akart?

– Amit mindig. Halálra székálni.

Nem fogok beszámolni Quince ajánlatáról – sem arról, hogy a fürdőszobából kémkedett utánam. Három éve lakom a kis perverz szomszédjában, de már nem könyörgök a nénikémnek, hogy költözünk el. Alig pár hét múlva hazatérek Thalassziniába, hogy befejezzem a tanulmányaimat, és begyakoroljam, hogyan uralkodjak apám oldalán. Soha többé nem fogok hallani Quince-ről. Nem lesz több, mint egy távoli – borzongató – emlék.

– Biztosan akart valamit, ha...

Mivel nem vagyok olyan hangulatban, hogy Quince-ről cseverésszek, visszakanyarodom ahhoz a témához, amivel tutira leszerelhetem Shannent.

– Holnap suli előtt beszéllek Brodyval.

A barátnőm azonnal ráharap a dologra.

– Ajánlom is! – figyelmeztet. – Fogy az idő. A bál pénteken lesz.

– Igen...

– Három nap múlva.

– Tudom. – Felülök, megfordulok, és a porcelánhoz tapadva kihúzom a dugót. – De mivel csak most szakított Courtney-val, nem hiszem, hogy lett volna ideje horogra keríteni valakit.

Szinte magamon érzem Shannen mély sóhajának súlyát.

– Fáradt vagyok a halas hasonlataidhoz – mondja a barátnőm. – Eldöntötted már, minek öltözől be?

A víz lassan örvénylik a lefolyóban, finom sós réteget hagyva a bőrömön meg a pikkelyeimen.

– Nem – felelem, miközben néhány maréknyi vizet locsolok a mellkasomra, hogy leöblítsem magam. – Mondtam már, hogy nem fogok beöltözni. Hülyeség az egész. Nem vagyok én g...

Az utolsó pillanatban harapom el, hogy „guppi”. Még most, három év után is nehéz megállnom, hogy ne a tengeri szlenget beszéljem. – Nem vagyok óvodás.

– Muszáj lesz – köti az ebet a karóhoz Shannen. – Ez egy jelmez-bál. Iskolai hagyomány.

– Majd kitalálok valamit – hagyom rá, csak hogy megnyugtassam.

A víz utolsó cseppjei szörcsögve tűnnek el a lefolyóban.

– De passzolnia kell a „Víz alatti világ” témához.

– Nem, ez...

– Megvan! – kiált fel izgatottan Shannen. – Tudom már, mi legyen!

– Tényleg? – kérdezem szórakozottan, azzal megragadom a kád oldalára terített mosdókesztyűt, és letörlöm a szappanhabot a pikkelyeimről. – Mi?

– Legyél – hatásszünet – sellő!

Elejtem a telefont. Aztán sietve felkapom, mielőtt a maradék kétujjnyi víz hazavágná az áramköreit. Rachel néni nem fog másikat venni.

– Nem – mondom. Víz csöpög a telefonból, távolról elektromos zümmögés hallatszik. – Nem, az kizárt.

– Aludj rá egyet! Akár *mind a ketten* sellőnek öltözhetünk. Holnap ebédnél megbeszéljük.

Visszahelyezem a még mindig csöpögő kagylót a készülékre, amelynek a fürdőszobaajtó alatt kanyargó vezetéke egészen az előszobai konnektorig ér, és visszarogyok az üres kádba.

Megpróbálok nem gondolni Shannenre, Quince-re és Brodyra – bár Brodyt soha nem tudom teljesen kiverni a fejből –, és az átváltozásomra összpontosítok. Általában könnyedén tudom változtatni az alakomat. De amikor távol vagyok a tengertől, ritkán használom a varázserőmet. Újramelegítem a fürdővizemet. Lehűtöm a reggeli narancslevemet. Hetente párszor, fürdés közben, visszavedlek sellővé. Persze egyik sem fogható ahhoz, mint amikor otthon vagyok. De az átváltozással közelebb érzem magam a hazámhoz.

Népem varázserejét segítségül hívva – amivel Capheira ősanyánk, Poszeidón tengeri nimfája ruházott fel minket – elképelem, amint szivárványszínben játszó pikkelyeim semmivé foszlanak, és halvány rózsaszín bőrréteg jelenik meg a helyükön. Nagy kár, hogy nem születtem kreolbőrűnek.

Ennek ellenére jó érzés visszakapni a lábaimat. Ahhoz képest, hogy életem első tizennégy évét uszonyokkal éltem le, döbbenetes, milyen ügyesen boldogulok a végtagjaimmal. Csak három éve élek a szárazföldön, mégis úgy érzem, mintha itt születtem volna. Azt hiszem, ezt annak köszönhetem, hogy anyu ember volt.

Kíváncsi vagyok, mit szólna, ha meglátná, hogy itt fekszem a húga fürdőkádjában, a szerelmemről ábrándozva. Vajon büszke lenne rám? Vagy csalódást okoznék neki? Boldog lenne, hogy nem tagadom meg emberi gyökereimet? Azt hiszem, ezt már soha nem fogom megtudni.

Ahogy megmozgatom lime-zöldre lakkozott lábujjaimat, sziszegést hallok, aztán egy hangos csattanás... és kialszik a villany.

Prithi nyávogni kezd.

– Lily! – kiabál Rachel néni a folyosón. – Már megint a fürdő-
kádból telefonáltál?

Kezembe temetem az arcom, és arra gondolok, bárcsak soha ne
hagytam volna el a tengert. Lehet, hogy az emberek szeretnek gim-
náziumba járni, de a sellők nem.

AFÜRDŐSZOBATÜKÖR KÍMÉLETLENÜL MEGMUTAT MINDENT.
Különösen reggel. Különösen Rachel néni neonsövei alatt.

A mostoha fényviszonyok kiszívják a színeket a már amúgy is sápadt bőrből, amitől az orromon és a vállamon szinte lángolnak a szeplők. A szőke tengeri szivacs inkább tűnik sárgás vattacukor-glóriának, mint hajnak.

Nagy lendülettel kirántom a sminkfiókot, amitől a tubusok és a púderkompaktok az előlaphoz csapódnak. Az emberlányok bizonyára már az óvodában megtanulnak sminkelni, mert én háromévesi gyakorlat után is csak a szájfénnyel boldogulok. De még ez sem mindig megy flottul.

Leccsavarom a csillogó rózsaszín zselé kupakját, és végighúzom a pálcát az ajkamon.

– Lily! – kiabál föl Rachel néni a földszintről. – Apád üzent.

Nagy riadalmamban elvesztem az uralmat a pálcá fölött, és ragacsos rózsaszín csíkot húzok az arcomra, majd elejtem a pálcikát, amely először a pólómon, aztán Prithi szőrös hátán landol.

Csúcs. Két órát töltöttem azzal, hogy kiválasszam a tökéletes „Gyere velem táncolni!” szerelést, és most mehetek átöltözni.

– Mindjárt megyek – kiáltom vissza, azzal kibányászom a pálcat Prithi bundájából, és leöblítem a csap alatt. Szerencsére a szájfény zöme a pólómat ragacsozta össze, így a macskára már alig jutott.

Miután gyors pillantást vetek az elfüggönyözött ablakra – talán nem ártana odaszegelni a textilt –, lekapom magamról a sötétkék, mélyen dekoltált pólót. Keresztülosonok az előtéren, és gyorsan keresek egy másik felsőt. Már lefelé rohanok a lépcsőn, amikor meghallom Rachel néni hangját:

– Jó reggelt, Quince! Mi szél hozott?

Ledermedek. Hát ez meg mit keres itt? Elbújok a konyhaajtó fedezékében, és onnan hallgatózom.

– Az újságos megint összecserélte a lapokat.

Lopva kikukucskálok, és látom, hogy Quince átadja Rachel néninek a *Seaview-i Híreket*. Ezt nem veszem be. Quince nem ilyen jó-tét lélek. Valószínűleg azért jött, hogy megint jól megalázzon. Prithi utolér, és nyolcasokat kezd leírni a bokám körül. Nem fogok itt bujkálni, mint Lily, a gyáva tűzhal. Kilépek az ajtó mögül, és emelt fővel besétálok a konyhába.

– Jó reggelt, Rachel néni! – köszönök mosolyogva, közben megke-rülöm a pultot, és töltök magamnak egy pohár narancslevet. A do-boz már kint áll egy ideje, úgyhogy a tenyerembe ölelem a poharat, és lehűtöm a tartalmát.

Tudomást sem veszek Quince-ről.

– Quince áthozta az újságot – tudatja Rachel néni. – Véletlenül megint hozzájuk dobták be.

Felhorkanok. Quince valószínűleg a mi ajtónk előtt szedte föl az újságot, és csak úgy tett, mintha áthozta volna. Hogy elleplezze a valódi szándékait. Ez teljesen rá vallana.

– Velünk reggelizel, Quince? – kérdezi tőle a nagynéném. Szét-hajtogatja az újságot, és beletemetkezik a napi hírekbe. – Lily, miért nem öntesz Quince-nek is egy kis narancslevet?

Már éppen azon vagyok, hogy megmondom Quince-nek, hova dugja fel a poharat, amikor így szól:

– Már ettem, Ms. Hale.

Majdnem kiborítom a frissen hűtött narancslevemet. Az ilyesmi nem jellemző Quince-re, hiszen soha nem hagyná ki a lehetőséget, hogy hosszasan alázzon. Amikor hátrafordulok, hogy kiderítsem, mi lehet a háttérben, ő már közvetlenül előttem áll.

– De – folytatja, egyenesen rám szegezve idegesítően tengerkék szemét – szívesen meginnék egy pohár narancslevet.

Az összes ember közül miért pont az ő szeme olyan színű, mint a thalassziniai óceáné? Összeszorított fogakkal fordulok vissza, és gyorsan narancslevet lötyyintek egy pohárba. Durván Quince kezébe nyomom.

– Nesze!

– Köszönöm. – Elveszi a poharat, de nem lép hátra. Fel sem tűnik neki, hogy véletlenül fagypontra hűtöttem az italt. Egy hajtásra leküldi a jéghideg dzsúszt. Aztán rám villantja arrogáns vigyorát. – Ez jólesett.

– Jó – csattanok fel. – Akkor akár...

Javaslatom, hogy villámgyorsan húzzon kifelé, a torkomra forr, amikor Quince tekintete az ajkamra siklik. Ahogy lassan az arcomhoz emeli a kezét, mosolya önelégült vigyorra változik. Megdermedek. Mi a franc folyik itt?

Quince végighúzza az ujjbegyeit a bőrömön, majd feltartja a kezét, hogy jobban megvizsgálhassa.

– Látom, megremegett a kezed, hercegnő.

Felém fordítja a kezét, hogy megmutassa az arcomról letörölt csillogó rózsaszín trutymót.

– Aaargh! – mordulok fel dühösen, és teljes erőmből ellököm magamtól.

Persze elfelejtem, hogy a narancsleves pohár még a kezemben van, így mindkettőnket sikerül leöntenem. Quince hátravetett fejfel röhög.

Prithi ráfúj Quince-re. Jó kislány!

– Lily! – ripakodik rám Rachel néni. – Mit képzelsz magadról?

De még mielőtt a saját védelmemre kelhetnék – mindenki nekem adna igazat a sztori hallatán –, Quince így szól:

– Az én hibám volt, Ms. Hale. – Rám kacsint. – Megérdemeltem.

– Aztán Rachel nénihez fordul:

– Anyu üzeni, hogy köszöni a citromos sütit. Finom volt, mint mindig. Egy nap alatt befaltuk az egészet – vigyorog.

Rachel néni elpirul.

– Majd csinállok még.

Mindig küld valami sütit vagy egytálételt Quince-nek meg az anyukájának. Egyszer megkérdeztem tőle, miért teszi, mire azt a homályos választ adta, hogy a szomszédoknak segíteniük kell egymást, ami valójában azt jelentette, hogy Quince anyukája nehezen tud kijönni a minimálbérből, amit a gyárban kap. Ilyen családokról szoktak beszélni a jótékonyági felhívásokban: egyedülálló anya, csóró apa. Rachel néni sem keres sokkal jobban a kerámiaműhelyben, de szereti megosztani másokkal, amije van.

– Nem beszélem le, asszonyom – mosolyog bűbájosan az aljas személtáda. – Találkozunk az iskolában, hercegnő.

Azzal a hátsó ajtón át távozik. Rachel néni olvadozik, én nem látok a pipától. *Mindig* ugyanaz a vége. Én teljesen lejáratom magam, ő meg elsuhan, mint egy tökéletes vitorláshal.

– Kedves fiú – motyogja Rachel néni, visszatérve az újsághoz. – Furcsa, de... kedves.

A számból vette ki a szót. Csak a „kedves” helyett mondjuk inkább azt: „borzasztó”.

A nyirkos és ragadós narancslé végül teljesen beszivárog a felsőm alá.

– Jaj, át kell öltöznöm – pillantok le a ruhámra. – Ma már másodszor.

Már indulnék vissza az emeletre, amikor Rachel néni utánam szól:

– Ne felejtse el apád üzenetét!

Ja, igen. Apa üzenete.

Egészen kiment a fejemből, hála Quince-nek meg a narancslének.

– Várjunk csak! – kiáltok fel hirtelen. – Ugye, Quince nem látta meg a... – A konyhaasztalon heverő halványzöld, viaszból és hínárpéből készült vízálló pergamentekercs felé intek.

– Micsodát? – kukkant ki zavartan Rachel néni az újság mögül. Aztán kapcsol. – Ja! Nem, biztosan nem. A sirály már elment, mire ő megérkezett.

Végre valami, ami nem sült el teljesen balul. Nem hiszem, hogy világosan meg tudnám magyarázni, mit keres egy sirály a konyhaablakunkban, lábán egy üzenettel. Főleg, hogy az üzenet Thalasszinia királyi címerével van lepecsételve.

Külön szerencse, hogy Prithi ez idő tájt éppen az emeleten tartózkodott, és utánam leskelődött, így nem borítják madártollak a konyhát.

Fogom az üzenetet, a melltartómba dugom, aztán felrohanok az emeletre, hogy megkeressem a hármas számú csereöltözéket. Talán ez az apró szerencse a Brody-tervre is kihat majd.

•

– Szia, Brody! – köszönök, és igyekszem úgy tenni, mintha nem rá várnék már húsz perce, tudván, hogy még tanítás előtt bejön megnézni az anyagot, amit tegnap vettünk fel a híradóhoz. Lehuppan mellém a vágóasztalhoz.

– Cső, Lil! – feleli, de fel sem néz a képernyőről, amelyen a legújabb riport nyers változata fut.

Megremeg a szívem. Valahányszor meghallom a hangját, olyan érzés fut át rajtam, mintha egy elektromossággal teli angolna súrolná az oldalamat. Kis szikrák cikáznak végig az idegszálaimon, teljes sokkhatást okozva. Ami egyúttal meg is magyarázza, miért nem vagyok képes összefüggően gondolkodni, hogy az értelmes beszédet ne is említsük.

Most, hogy Brody minden figyelmét a képernyőre összpontosítja, kicsit átadom magam az észrevétlen áhítatnak... izé, megfigyelésnek. A három évnek köszönhetően Brody minden vonása mélyen az agyamba vésődött. Ívelt ajkak, amelyekre még Cupido is büszke lenne, és amelyeken mindig ott játszadozik az az „én vagyok a legnagyobb király” mosoly. A dúsan göndörödő, étcsokoládé-színű haj az esetek zömében még nedves a kora reggeli úszástól. A szeméhez pedig semmi sem fogható: halvány aranybarna, amely felizzik, amikor az emberre néz.

Ez utóbbit nem sűrűn van alkalmam megtapasztalni.

De ez már a múlté. Mert van egy tervem. És egy nagyon fontos kérdésem, amit fel akarok tenni. Most.

– Jónak tűnik az anyag – szólalok meg, remélve, hogy egy röpké pillanatra sikerül elszakítanom Brodyt a képernyőtől.

– Aha... – mondja Brody, nem túl meggyőzően. Fogja a fülhallgatót, és az egyik felét a füléhez szorítja, mint az énekesek a lemezstúdióban. Megint összeszorul a szívem. – Miért ilyen fémes a hangom?

Még most sem néz rám.

– Ja – felelem a lehető legmagabiztosabb hangon (vagyis úgy, mintha nem lennék *teljesen* belezúgva Brodyba) –, volt egy kis gond az új mikrofonnal. Ferret majd megjavítja.

– Nagyszerű. – Brody az asztalra hajítja a fülhallgatót, és szembe fordul velem.

A mosolya elszédít – jó értelemben. Tudom, hogy ez már szerelem. Mi más lehetne az oka, hogy egyszerre izzadok és mosolygok, miközben az ájulás kerülget?

Bárcsak Brody is észrevenné!

Persze, ez soha nem fog megtörténni, ha nem teszem fel a kérdést. Most.

– Izé... – szólalok meg tétován. – Te is mész a...

– Gyönyörű szemed van, Lil – dönti oldalra a fejét Brody, mintha jobban szemügyre akarna venni. Vagy mintha most venné csak észre, hogy nekem is van szemem.

Érzem, ahogy sápadt arcomat előnti a pír, holott jól tudom, hogy nem szabadna elragadtatnom magam. Brody folyton ilyen megjegyzésekkel dobálózik. Eleinte azt hittem, tetszem neki, de ő mindenki-vel ilyen. Ez is része a sármjának.

Biztosra veszem, hogy úgy festek, mint egy piros arcú bohóchal, így hát nagyot nyelek, és megpróbálom folytatni a mondókámat.

– Tudom, hogy te és Courtney szakítottatok – fogok neki újra. – De arra gondoltam, talán...

– Igen, végre. – Brody hátradől a széken, a tarkójára kulcsolja a kezét, és felbámul a plafonra. – Meguntam a nyavalygását. Mindig azzal nyaggatott, hogy vegyek neki virágot, vágassam le a hajam, cseréljem le a ruhatáram. Nem hiszem el, hogy két teljes évig kibírtam mellette.

Én sem.

Merthogy én meg huszonkét hónapja hallgatom az ő nyavalygását. Sosem tudtam megérteni, miért jár Courtney-val. A csaj már az első randin a La Piscinába vitette magát. Brody 80 dollárt perkált le, de az este így is azzal ért véget, hogy Courtney felpofozta. (Pusztán azért, mert Brody nem az ajtóig kísérte.)

De most már vége. Szakítottak. Most én jövök. Méghozzá azonnal!

Nem maradt több kifogás, és a Tavaszai Bál épp kapóra jön. Nem túl hivatalos, és nem jár olyan társadalmi kötelezettségekkel, mint a szalagavató vagy az érettségi bankett. Két barát (barátok vagyunk mi egyáltalán?) együtt lóg, táncol és limonádét iszik. Ebben igazán nincs semmi ijesztő.

Akkor miért remeg úgy a kezem, mint a korallok hurrikán idején?

Végül összeszedem bátorságom utolsó cseppjeit:

– Nincs kedved eljönni velem a tánc...

– Ugyan, ugyan! – zengi egy mély hang az ajtóból. – Tubicáim, térjetek már a lényegre! Lerágom a körmöm izgalomban.

Az arcom lángokban áll.

– Jó duma, Fletcher – feleli Brody nevetve. Úgy bök oldalba a könyökével, mintha Quince most sütötte volna el a világ legjobb viccét. – Mintha Lil pont a magamfajta szoknyapecéekre bukna.

Quince kitölti az ajtót, karba tett kézzel áll, mint valami izompa-csirta akcióhős. És, gondolom magamban némi diadallal, nem azt a

pólót viseli, amit reggel leöntöttem narancslével. Tiszta, rezzenéstelen tekintettel bámul rám, sötét szemöldökét felvonja, mintha némán arra biztatna, hogy szóljak már valamit.

Farkasszemet nézek vele.

– Igen – préselek ki magamból egy félmosolyt. – Mintha.

Miközben Quince és én tovább méregetjük egymást – teljesen megfélemlítve Brodyról –, megszólal a csengő.

– Mennem kell. – Brody megragadja a hátizsákját, és az ajtó felé indul. De az utolsó pillanatban hátrafordul: – Mit akartál kérdezni, Lil?

Quince szája csücske gúnyos mosolyra húzódik. De legnagyobb megdöbbenésemre egy szóval sem árulja el, mi fut végig az agyán. Állja a tekintetemet, és várja, hogy az ő jelenlétében tegyem föl a kérdést Brodynak.

Nincs szükségem közönségre.

Jól tudom, mekkora égéssel járna a dolog. Különösen, ha Brody nemet mond. Ami könnyen elképzelhető. Hiszen csak havernak tart engem. Híradóstársnak és az úszócsapat vezetőjének. Talán észrevetted, hogy lány vagyok – ami a felsőtestemet illeti, nincs okom panaszra –, de biztos vagyok benne, hogy még soha nem gondolt rám *úgy*. Mármost hogy lány vagyok, akit érdekelhet egy fiú. Ő.

Lehet, hogy egyenesen a képembe röhög.

Szívesebben lennék egyedül, amikor lepattint.

Mivel nem vagyok hajlandó belemenni Quince játékába, rezzenéstelen tekintettel válaszolom:

– Ööö, majd később visszatérünk rá.

– Oké. Szevasz, Fletcher!

– Aha – szólal meg Quince mosolyogva. – Majd később. – Azzal rám kacsint.

Ez az utolsó csepp.

Amint Brody kilép az ajtón és az első órára siet, ami közgazdaságtan lesz, felpattanok a székről, és dühös ordítással Quince-nek esem.

– *Ááááá!* – Ökölbe szorított kézzel támadok a mellkasának, de ő elkapja a csuklóm, és könnyedén eltol magától. – Miért? – kiáltom.
– Miért élvezed annyira, hogy tönkretesz az életemet?

Ordítok, és közben megpróbálom kiszabadítani magam a szorításából. A motorszerelés nyilván erősíti az izmokat, mert úgy fest, Quince-nek meg sem kell erőltetnie magát, hogy visszafogjon.

Esküszöm, soha nem viselkedtem még ilyen erőszakosan. A selők a szárazföldön mindig forróbb vérűek a megszokottnál, de amikor Quince-szel vagyok, legszívesebben szétverném a berendezést. Kezdve a srác orrával.

– Nyugi, hercegnő! – csitít Quince idegesítően megnyugtató hangon. – Én csak megakadályoztam, hogy óriási hibát kövess el.

Ez felkelti a figyelmemet.

– Tessék?

– Ha elhívnád Bensont a bálba...

– Bennettet – helyesbíték automatikusan.

– ...a csávó élből elutasítana.

Kábé három másodpercig tartom magam, aztán összerogyok. Csúcs. Nem elég, hogy a szívem mélyén tudom, álmaim pasija nem engem akar, most még egy kívülálló is az orrom alá dörgöli. Szívás.

Oké, lehet, hogy nem vagyok olyan jó nő, mint Courtney. Az orrom kicsit hosszabb az átlagnál, a sápadt bőröm pedig sosem lesz csokibarna – a tenger mélyén nem igazán szokott sütni a nap. A hajam, mint azt már korábban elpanaszoltam, kész katasztrófa. A domborulataim elég fejlettek, de nem méltóak arra, hogy bekerüljenek egy fehérnemű-katalógusba. Tele vagyok szeplővel, a szemem

túl nagy, a mozgásom pedig olyan, mint egy óriáspolipé. Quince-nek igaza lehet. Soha az életben...

– Ne! – szól rám ellágyulva Quince, mintha kitalálta volna a gondolataimat. – Ne forgasd ki a szavaimat!

– Mire célszol?

– Én nem állítom, hogy nincs esélyed nála. – Végre elengedi a csuklómat, és hátralép. – De te túl jó vagy egy ilyen lúzernek, mint ő.

– Akkor mit értsek azon, amit mondtál? – vakkantom oda neki, figyelmen kívül hagyva a második megjegyzését.

– Nem attól fog figyelni rád, ha elhívod a bálba.

– Ó, tényleg? – csattanok fel. – Mit tudsz te erről?

Quince olyan könnyedén huppan le a szerkesztői székre, mint aki nagyon otthonosan érzi magát itt.

– Tudom, hogy nincs oda a randikért.

– És mégis honnan tudod?

– Courtney mondta.

– Értem – vetem le magam a székemre. – De miért avatna be Courtney ezekbe a dolgokba téged?

Quince kinyújtja hosszú, farmerba bújtatott lábait, és egymásra rakja motoroscsizmáit.

– Vannak lányok, akik *szívesen* beszélgetnek velem.

– Csak azok, akiknek moszat van az agyuk helyén – dűnnyögöm.

– A lényeg – folytatja Quince –, hogy Bens...

Már nyitom a számat, hogy kijavítsam, amikor bocsánatkérően felemeli a kezét.

– Bennett azt mondta neki, amikor szakítottak, hogy most egy darabig szingli akar lenni, és kiélvezni a szabadságot meg ilyenek. A haverjaival megy a bálba.

Égnek emelem a tekintetem. Majd pont ennek a tengeri csigának fogok hinni.

– De nyugodtan kérdezd csak meg tőle! – mondja.

– Úgy lesz.

– Nem mondhatod, hogy nem figyelmeztettelek.

Felállok, fogom a hátizsákomat, és a vállamra kanyarítom.

– Rendben.

Amikor kilépek a folyosóra, az utolsót csöngetik. Szent halikra! Még egy késés, és az amerikai kormány tovább ront a már így sem túl fényes jegyeimen. Erről is Quince Fletcher tehet.

MENJ MÁR! – lök ki Shannen a sorból az ebédlőben. – Mielőtt ezek a gyíkok odaérnek az asztalához.

Hátrapillantok a vállam fölött, és látom, hogy igaza van. Brody különítménye – az úszócsapat és pompomosztag – Shannen mögött sorakozik, ott, ahol az előbb még én álltam. Brody egyedül ül az asztalnál.

Ha meg akarom kérdezni, most kell odamennem hozzá. Itt a visza nem térő alkalom.

Mély levegőt veszek, Shannen kezébe nyomom az ebédem, átvekszem magam a kasszáknál tömörülők közt, és elindulok Brody asztalához. Nem vesz észre azonnal, úgyhogy megköszörülöm a torkom. Brody felnéz, és egyszerre minden szó kitörlődik a fejemből. Brody olyan, mint a dagály; olyan könnyedén sodorja el a gondolataimat, mint a parton heverő uszadékfákat.

Hirtelen felsejlik előttem a pillanat, amikor először láttam meg őt. Egy nappal azelőtt történt, hogy beléptem volna a Seaview Gimnáziumba. Az idegesség, a félelem meg a honvágy teljesen az agyamra

ment. Sellő voltam, tengerlakó! Hogy kerülök én egy szárazföldieknek fenntartott középiskolába, gondoltam magamban. Ezt nem élem túl.

Úgyhogy hagytam egy cetlit Rachel néninek, és kimentem a strandra. A ruháimat a mólón hagytam, és becsusszantam a vízbe, azzal a feltett szándékkal, hogy hazaúszom.

Ekkor csobbanást hallottam, és amikor szétoszlottak a buborékok, láttam, hogy egy fiú siklik a hullámok alatt. Egyértelműen emberi lény volt, de úgy úszott, mintha mindig is a vízben élt volna. Mint-ha ő maga lenne a víz.

Ez volt az a pillanat, amikor megnyugodtam. Ha egy lábon járó fiú ennyire otthon tudja érezni magát a vízben, én is kibírok néhány hónapot a szárazföldön. Hiszen félig ember vagyok. És szerettem volna jobban megismerni anyukám világát.

És ez volt az a pillanat, amikor beleszerettem Brodyba. Miatta maradtam itt a Seaview-ban, ahelyett hogy egy év után hazamentem volna, ahogy eredetileg terveztem. Ő a leendő társam.

Amikor kicsi voltam, természetesen soha nem gondoltam volna, hogy egy emberrel fogok apu színe elé járulni, de egészen biztos vagyok benne, hogy apu is látja majd: Brody a vízbe termett. Brody pedig szeretni fogja Thalassziniát.

Jócskán itt az ideje, hogy megvalljam neki az érzéseimet.

– Szia, Lil! – köszönt Brody mosolyogva. Villájával egy adag tésztát töm a szájába. – Mizu?

– Ööö ... – A hangom úgy reszket, mint egy elektromosságtól vibráló angolna. – Arról van szó, amit ma reggel akartam kérdezni.

– Rendben. – Lenyeli az ételt, és újabb falatot vesz a szájába. – Lökjed!

– Hát, én...

– Hé, nem arról a különkiadásról van szó, amit az iskolai automaták áraitól csinálunk? – Összevont szemöldöke leárnyékolja aranybarna szemét. – Három független forgalmazó adataival vettem össze a számokat.

Szeretem, hogy ilyen lelkesen végzi a munkáját, és ennyire izgatott az expozéja miatt, de öt cent egy csokoládéért tényleg akkora zsebmetszés?

– Tulajdonképpen a Tavaszi Bálról lenne szó – bököm ki végül. – Mivel te meg Courtney szakítottatok, arra gondoltam, talán lenne kedved...

De rögtön el is hal a hangom, amikor látom, hogy Brody tekintetét valami szánalomszerűség lágyítja el. Nem, nem, nem. Ez nem jó jel.

Brody leteszi a villáját, és feláll.

– Jaj, Lil! – mondja, őszintének ható szomorúsággal a hangjában. – Tudod, hogy kedvellek, de...

Nem volt még olyan „Kedvellek, de ...” kezdetű mondat a civilizáció történetében, ami jól végződött volna.

– Persze – vágom rá gyorsan, nehogy még megalázóbb helyzetbe kerüljek. – Semmi gond. – Könnyek csiklandozzák a szemem. – Vedd úgy, hogy nem kérdeztem semmit!

Sarkon fordulok, hogy elrohanjak, de Brody elkapja a karom.

– Figyelj! – ránt vissza maga elé. – Most egy kicsit egyedül akarok lenni. Hogy végre rájőjjenek, mit is akarok. Nem lenne fair veled szemben, de senki mással sem, ha igent mondanék.

Mindegy. Brody csak merő udvariasságból nem vágja a képembe, hogy esze ágában sincs egy olyan lánnyal kezdeni, mint én.

– Persze – szipogom, remélve, hogy a könnyeim nem buggyannak elő. – Tökéletesen megértem.

Most pedig azonnal ki kell jutnom innen. Ha sírva fakadok az iskolai menzán, az kizárólag egy dolgot eredményezhet: pletykát. A legtöbben már így is hülyének néznek. Nem kell tetézni a bajt.

– Hé! – nyúl az állam alá Brody. – Azért táncolunk majd?

Halványan elmosolyodom.

– Megígéred? – villantja rám a legszebb mosolyát.

Bólintok. Hirtelen izompacsirták és zszizsegő pompomlányok lepik el az asztalt. Kihasznlva a felfordulást, olajra lépek, és a legközelebbi mosdó felé veszem az irányt.

Nem tudom, mi esik rosszabbul: az, hogy Brody nemet mondott, vagy az, hogy Quince előre tudta a választ. Miért mindig neki van igaza?

Mivel ebédidő van, a folyosók üresek, így észrevétlenül be tudok surranni a lányvécébe. Bezárkózom a leghátsó fiülkébe, és jól kibőgöm magam. Mintha valaki kiszakította volna a még dobogó szíveimet, hogy jól megtapossa sáros motoroscsizmával, aztán visszadugta volna a mellkasomba. Minden félelmem, amely három hosszú éven át belém fojtotta a szót, hirtelen előtört. Brody soha nem fog szeretni engem. Az indok, ami miatt a szárazföldön maradtam, úgy párolgott el, mint a tenger habja a homokon.

Nagy nehezen elapadnak a könnyeim. A szemem vörös és puffadt. De legalább nem szikrázik aransárgán, mint a víz alatt. Ám hiába locsolom rá a hideg vizet, nem akar rendbe jönni. Mintha neonfelirat villogna a homlokomon: „Kisírta a szemét a vécében!” Kis híján megint elbőgöm magam, amikor eszembe jut, mindenki tudni akarja majd, mi bajom. Mindenki, aki még nem hallotta megaláztatásom történetét.

Ekkor beugrik valami. Shannen kontaktlencsét visel. Lefogadom, hogy van szemcsepp a szekrényében.

Miután leitatom a vizet az arcomról, Shannen szekrényéhez indulok.

És egyenesen Quince Fletcherbe ütközöm.

– Most már hiszel nekem? – kérdezi.

A lányvécé ajtaja előtt áll, lazán a falnak támaszkodva. Pimasz arc kifejezéséből ítélve azért vár rám, hogy kedvére kárörvendezhessen.

– Kopj le!

Megpróbálom megkerülni, de egyetlen lépéssel elállja az utamat.

– Tűnj már innen!

– Kérdeztem valamit.

– Én meg nem akarok válaszolni – lépek balra, de Quince leköveti a mozgásomat. Jobbra lépek. Ő szintúgy.

Miért nem hagy már békén? Mit tettem, hogy ekkora ellenszenvet váltok ki belőle?

A könnyeim mégsem apadtak el teljesen. Már megint itt vannak, és azzal fenyegetnek, hogy rögvest kicsordulnak, ha Quince nem hagy elmenni.

– Ismerd el – nyaggat tovább Quince –, hogy igazam volt!

– Nem – szipogom. – Tévedtél. – *Hüpp*. – Örömben – *hüpp* – sírok. – Ezzel meg is adom a végszót, és a könnyeim patakokban folynak végig az arcomon.

– Ugyan már, hercegnő! Ne sirasd azt a lúzert!

Ettől csak még hevesebben zokogok. Mindketten tudjuk, ki a lúzer ebben a történetben.

Quince halkán elkáromkodja magát, és szorosan átkarol. Tulajdonképpen mondhatjuk azt is, hogy magához ölel.

– Ne sírj! – suttozja a fülembe. – Kérlek!

Nem tudom, hogy Quince suttozása teszi-e, vagy az a tény, hogy az arcom most a széles mellkasán nyugszik, de nem bírom tovább

fegyelmezni magam. A három éve tartó vágyakozás és plátói szerelem ebben a töréspontban csúcspontba ér, és most az egész fájdalomat Quince West Coast Choppers pólójára zúdítom.

– Sss! – próbál csitítani. – Ez az egész nem éri meg.

Brühühü!

Nem bírom abbahagyni. Teljesen elvesztettem az önuralmam. Csak arra tudok gondolni, hogy Brody utál engem, és most a legádázabb ellenségemnél keresek vigasztalást. Ennél mélyebbre már nem süllyedhetek.

Quince mellkasa és a zokogásom miatt csak tompán hallom a csengőt. Lassan leesik, hogy vége az ebédszünetnek.

Quince szitkozódni kezd, én pedig arra ocsúdok, hogy akaratom ellenére visszavonszol a mosdóba, egy kicsi, zárt helyre.

Duzzadt, könnytől homályos szemmel is látom, hogy az egyik fülkében vagyunk. Rögtön azután, hogy Quince leül a vécére és az ölébe húz, kuncogás hangja verődik vissza a steril fehér csempéről.

– Húzd fel a lábad! – szól rám suttogva. Engedelmesen a fülke ajtajához préselem a papucsom talpát.

Két pár magas sarkú cipő csattog a kövön.

– Láttad, milyen képpel rohant ki a menzáról? – kérdezi az egyik lány kajánul.

– Gondolom, a pasi jól helyre tette a kis kócost.

Összeszorul a gyomrom.

Talán egy másik kócos lányról beszélnek, aki szintén a mai ebédnél szégyenült meg. A Seaview nagy iskola. Biztos valaki más is...

– Mintha egy ilyen kis béka, mint ő, valaha is labdába rúghatna Brody Bennettnél.

Nem. Ez én vagyok.

Ezek a rohadt könnyek – hiába sikerült átmenetileg leszerelni őket – már megint ömleni kezdenek a szememből.

– Legalább megtanulja, hogy ne tegye rá a mocskos mancsát más pasijára – mondja az első hang.

Felszisszenek.

– Ez Court...

Quince a számra tapasztja a kezét. Másik karja a derekam köré fonódik, amúgy pedig minden erejét latba veti, hogy a melléhez préseljen.

– Sss! – súgja a fülembé alig hallhatóan.

Bólintok, de közben azon agyalok, hogyan kerülhettem ebbe a helyzetbe, és azt remélem, ha engedelmeskedem, Quince elenged. De tévedek.

– Annyi érzéke van a divathoz, mint egy pálmafának – mondja a másik lány.

– Ugyan már! – feleli Courtney, azaz Brody legfrissebb exe, és egy pillanatra azt hiszem, hogy a védelmemre fog kelni. – A pálmafán legalább passzolnak a színek.

Könnytől elhomályosult tekintettel nézek le a ruháimra. Semmi kivetnivalót nem látok a halványsárga pólón meg a türkizkék fodros szoknyán. A neonrózsaszín papucsom színe pedig megegyezik a pólómat díszítő szívekével. Elismerem, ez a felső csak a C tervben szerepelt, de nem hittem volna, hogy ennyire gáz.

– Rózsaszín és sárga? – folytatja Courtney. – Minek képzeled magát? Két lábon járó cukorkaboltnak?

A másik lány – minden bizonnyal Courtney kebelbarátnője, Tiffany – felnevet.

– Ő legalább igyekszik. A barátnőjéről ezt már nem lehet elmondani.

Erre felkapom a fejem, és nyomban elfelejtem a megaláztatást. Senki sem beszélheti ki Shannent büntetlenül.

– Ő az a csaj, akinek az egész ruhatára kimerül a farmerben meg a pólóban? – Courtney hangja mar, mint a sósav. – Valaki igazán szólhatna neki, hogy most adtam be a régi cuccaimat a turkálóba.

Ez beteszi a kiskaput.

Előrevetem magam, megragadom a reteszt, és leengedem a lábam. Quince-nek azonban villámgyorsak a reflexei. Mielőtt az ujjam hegye hozzáérhetne a fémreteszhez, lefogja és az oldalamhoz szorítja a karomat. Előrenyújtott lábával körbefonja a bokámat, és visszaül a helyére. Ha valaki benézne a fülkébe, csak a farmerét meg a csizmáját látná.

– Ne! – súgja a fülembé szinte hangtalanul. – Nem ér ennyit az egész.

Ezen elgondolkodom, és arra jutok, hogy talán igaza van – bármennyire is nehezemre esik beismerni a dolgot. Courtney talán még mindig dühös, amiért Brody pont a bál előtt ejtette. Leperegnek rólam a sértései. De alighogy sikerül lecsillapodnom és átadnom magam a csöndnek, különös érzésem támad. Kezdek észrevenni dolgokat. Furcsa, nyugtalanító dolgokat.

Például azt, milyen meleg a hátamnak tapadó Quince mellkasa.

A lélegzete pedig olyan finoman csiklandozza a fülemet, hogy borzongás fut végig a gerincemen.

A karja pedig pont a mellem alatt nyugszik.

Ez a nagy csönd biztosan megzavarta az elmémet, mert egy pillanattig – vagyis inkább egy fél pillanattig – kezdem azt hinni, hogy az érintése egész kellemes.

Quince hirtelen megfeszíti a karját a hasamon.

– *Ööh!* – mordul föl a gyomrom.

Hát ez meg mi a...?

– *Fúj!* – nyávog Courtney.

Csúcs. A megalázottságnál csak a székrekedés rosszabb.

Szerencsére, mielőtt a dolgok még jobban elfajulnának – bár el sem tudom képzelni, mi jöhet még rosszabb, de biztosan van rá esély –, becsöngetnek, és a két csaj az ajtóhoz csattog.

Miközben távoznak, hallom, hogy Tiffany megkérdezi:

– Láttad azt a csizmát a fölkében?

– Igen – feleli gúnyosan Courtney, és felemeli a hangját. – Biztos az a tramlpi volt a focicsapatból. Ennek a csajnak nincs anyja?

Istenem, Courtney egy igazi tengeri boszorkány.

Végre elhalnak a hangok. Quince és én egyedül maradunk az üres mosdóban. De még most sem enged el.

Lehet, hogy haragszik, amiért lefikkázták a csizmáját.

Képtelen vagyok rájönni, miért, de úgy érzem, muszáj felvidítanom.

– Nem olyan rossz ám a csizmád. Azt hitték, hogy Em...

De még mielőtt be tudnám fejezni, Quince-ből olyan erővel robban ki a nevetés, hogy majdnem lezuhanok a klotyópaplóra.

– Mi van? – visítom, és már csúszom is lefelé.

Quince szorosan átölel, és visszahúz az ölébe. Miután egy ideig még harsányan hahotázik a hátam mögött, és ezzel komoly veszélybe sodorja az életem, végre elenged, és segít felállni.

– Sajnálom, hercegnő – mondja, még mindig a vécén ülve. – Ez rohadt vicces volt.

Megfordulok a szűk térben, és lesújtó pillantást vetek rá.

– Nos, örülök, hogy humorosnak találok, ha megaláznak. Én valahogy nem tudom díjazni, ha mások kiröhögnek.

– Ugyan már! – próbál cikizni, miközben bosszantóan kaján vigyor ül ki napbarnított arcára. Amikor mosolyog, éles vonású arca

teljesen megváltozik. Az egyik pillanatban sötét és vészjósló, a másikon mókás és játékos. – Nem láttál át rajta?

Bamba képet vághatok, mert magyarázatul hozzáteszi:

– Féltékeny.

– Igaz – gondolok vissza a menzai jelenetre. – A tökéletesen metszett orra előtt akarom felszedni Brodyt.

A falhoz lapulva próbálom kinyitni a fülke ajtaját. Ki kell jutnom innen a szabad levegőre, minél távolabb Quince-től. Csakhogy a fülke olyan kicsi, és Quince annyi helyet foglal el, hogy nem tudom kinyitni az ajtót, amíg ő a végén ül.

– Állj fel!

Quince engedelmeskedik, de nem tágit az ajtótól. Megáll előttem, és így szól:

– Bármennyire is hihetetlen, nem fogom az orrod alá dörgölni, hogy én megmondtam.

Na persze.

– Sőt – hajol fölém úgy, hogy az alkarját a falhoz támasztja a fejem fölött –, segíteni fogok neked.

Jelen pillanatban az lenne a legnagyobb segítség, ha kiengedne a végéből. Quince alaposan betolakszik a személyes terembe, ami klasztrofóbiát kelt bennem, holott ez nem jellemző rám. A grafitivel borított falak egyre közelebb kerülnek. Gyöngyözni kezd a homlokom.

– Engedj ki! – követelem, figyelmen kívül hagyva az ajánlatát. – Bűdös van.

Olyan pillantást vetek rá, mintha ő lenne a szag forrása, pedig csak bőr- és mentolos fogkrémillat árad belőle. Nem sértődik meg, mint más normális fiú tenné. Ehelyett rám villantja öntelt mosolyát, és közelebb hajol hozzám. Amikor már azt hiszem, hogy mindjárt

szétlapít a hatalmas testével, oldalra lép, és a vécécésze mellé húzódva szabaddá teszi az utat.

Felrántom az ajtót, kirohanok a mosdóba, és nagyot szippantok a Quince-mentes levegőből.

– Mint már említettem – folytatja, amikor kilép utánam a fürkéből –, szívesen segítek neked horogra keríteni a nagy halat.

– De hát – ágálok, amikor az oxigén visszatér az agyamba – ő nem akar engem.

– Nem tudja, mit nem akar.

A mosdókagyló pereméhez támaszkodom, karba fonom a kezem, és biccentéssel jelzem, hogy figyelek. Bár nagyrészt az foglalja le a gondolataimat, milyen megkönnyebbülés kint lenni a fürkéből és három lépés távolságra állni Quince-től.

– Ahhoz, hogy felhívd magadra Ben... – köszörüli meg a torkát Quince – ...nett figyelmét, valami különlegeset kell tenned. Valami meglepőt – mosolyodik el. – Valami megdöbbenőt.

– És mi lenne az? – kérdezem szkeptikusan.

Quince a farzsebébe csúsztatja a kezét, amitől a pólója a mellkasára feszül. Szigorúan objektíven nézve, bevallom, szép mellkasa van. Valószínűleg a fatelepen gyúrta magát ilyenre, ahol részmunkaidőben dolgozik, hogy fenn tudja tartani a motorját. A haja finom sötétszőke, nagy kék szeme pedig az otthonomra emlékeztet. Ha nem lenne ilyen nagyképű tahó, akár még vonzónak is mondhatnám.

– Majd megtudod – feleli. – A parkolóban, sulis után.

Azzal minden magyarázat nélkül sarkon fordul, és kicsörtet a mosdóból. Mi a francot jelentsen ez? Összevont szemöldökkel próbálok rájönni, mi történt – egyáltalán *nem* bámultam a mellkasát! –, amikor Quince megint feltűnik, bedugja a fejét az ajtón.

– Akarod tudni, miért tartottam viccesnek Courtney dumáját?

Megvonom a vállam, mert arra számítok, Quince úgyis azt fogja mondani, hogy majd iskola után megtudom. Már ha egyáltalán találkozom vele. Nem várok választ.

De Quince maga a kiszámíthatatlanság.

– Ő vette nekem ezt a csizmát.

Rám villantja legszebb mosolyát, aztán elmegy.

A nap hátralévő részében eldönthetem, megkockáztassam-e, hogy elfogadom Quince ajánlatát. Három óra és – fölemelem a csuklóm, hogy megnézzem, mennyi az idő.

Szent halikra! A rajzóra már 15 perce elkezdődött. Shannen biztosan aggódik miattam. Miközben végigszaladok a folyosón, azon morfondírozom, találkozak-e Quince-szel a parkolóban. Mrs. Ferraro talán nem is vette észre, hogy hiányzom.

AGY MIT CSINÁLT? – kiált föl Shannen, miközben egy Brad Pitt-fotót vág ki a kollázsához.

– Csönd! – förmedek rá. Nem akarom, hogy az egész osztály megtudja, mi történt a mosdóban. Már az is éppen elég nagy baj, hogy látták, mi történt az ebédlőben.

Shannen suttogásra vált, már amennyire tőle telik.

– Berántott magával a *fülkébe*?

– Igen. – A „megmentett” közelebb áll a valósághoz, de ezt nem fogom bevallani.

Kikeresek egy delfines képet a *National Geographic*ből, és gyorsan kitépem az oldalt. „Életrajzkollázt” készítünk magazinok és katalógusok felhasználásával. Eddig egy víz alatti háttérképet, két bohóchalat és egy Neiman Marcus-féle Swarovski kövekkel kirakott tiarát sikerült összegyűjtenem. Szerencsére Mrs. Ferraro díjazza az elvont ötleteket. Nem fog fennakadni a fura kollázsomon, amennyiben kellően meggyőző érvekkel alá tudom támasztani.

– Tudod mit? – mormolja Shannen, hirtelen rámeredve a kollázsára. – Quince hasonlít Bradre. Sötétszőke haj, szögletes állkapocs, átható kék szemek. Én nem bánám, ha egy-két órára benntapadnék vele a mosdóba.

Válaszra se méltatom a megjegyzését. Quince Fletcher olyan mesze van Brad Pitt-től, mint egy tengeri uborka attól, hogy Thalasszinia királya legyen.

– Mindig szűk motorospólót visel, és farmerja is pont a megfelelő helyeken feszül.

– Elég! – sietve beragasztózom a delfines képet, és a kollázsomra döngölöm. – Most nem róla van szó. Oké?

– Oké – mondja lassan Shannen, és a füle mögé tűr egy sötétbarna hajtincset. – Miért fejjel lefelé ragasztottad fel a delfint?

Na jó, kicsit össze vagyok zavarodva.

– A hátúszást gyakorolja.

Shannen vállat von, és visszatér a saját kollázsához. Biztosra veszem, hogy még nem menekültem meg teljesen. Shannen nem adja fel olyan könnyen.

De most már kevesebbet gondolok Quince-re meg az ajánlataira.

Utoljára akkor éreztem ilyen tehetetlennek magam, amikor apu megkérdezte, nem akarok-e Rachel nénihez költözni egy időre. Ez néhány nappal azután történt, hogy megtudtam, anyu is szárazföldi volt. Hirtelen megismertem a második énemet, amelyről addig semmit sem tudtam. Aztán apu elmesélte, hogy anyunak van egy nővére, aki a királyságunk nyugati szélén él a szárazföldön. Rachel néni mindent tudott rólunk, rólam, és amikor apu közölte vele, hogy elmondta nekem az igazat anyuról, azt javasolta, tanuljak tovább. Ugyanabban a gimiben, ahova anyu is járt.

Apu megkérdezte tőlem, mihez lenne kedvem, de nem tudtam határozott választ adni. Egyfelől szerettem volna mindent megtudni anyuról. Ő már régen meghalt, és csábított a lehetőség, hogy jobban megismerhetem az életét. Másfelől viszont már a gondolat is elborzasztott, hogy egy teljesen idegen világba kerülök. Én sellő vagyok. Az óceán az otthonom.

Végül aztán a kíváncsiságom legyőzte a félelmemet.

Most is ugyanilyen vadul kavarnak bennem érzelmek. Quince bizarr ajánlata után nem tudom hova tenni ezt a „kedvellek, de” dolgot.

Sóhajtva vágom ki egy kócos szőke lány képét.

– És – szólal meg Shannen, miután több millió rózsaszín szívecskét ragaszt Brad feje fölé – találkozol vele?

– Kivel? – Mivel teljesen kizárom Quince-t a gondolataimból, fogalmam sincs, kiről van szó. Vagy legalábbis próbálom kizárni.

„Ne add a hülyét, mert én vagyok a legjobb barátnőd, és a vesédben látok” – üzeni Shannen szigorú tekintete.

– Nem tudom – felelem bánatosan.

– Vizsgáljuk meg a lehetőségeidet. – Shannen leteszi az ollót, és odébb tolja a kollázst, hogy közelebb hajolhasson hozzám. – „A” lehetőség: mész a saját fejed után, mint az ebédnél, és ugyanott kötsz ki, ahol eddig.

Összerándulok, és megrázom a fejem. Köszönöm, de azt a pillanatot nem akarom még egyszer átélni. Nyilvánvaló, hogy egyedül nem tudom horogra csalni Brodyt.

– Jó – mondja Shannen. – „B” lehetőség: adsz egy esélyt Quincenek, aki, mivel feltehetően Y-kromoszóma is van a DNS-ében, és első kézből tud információt szolgáltatni neked a célszemély exbarátnőjéről, segíteni fog.

Beletúrok a hajamba. Az ujjaim elakadnak az összekuszálódott tincsekben. Erővel kell kiszabadítanom őket.

– Már csak két kérdésem van. – Szórakozottan felragasztom a bohóchalakat a delfin hasára. – Egy: tényleg segíteni akar nekem, vagy ez is csak egy trükk, hogy megalázzon? Kettő: ha tényleg segíteni akar... mi oka lenne rá?

Shannen fanyarul mosolyog.

– Ezt csak egyetlen módon derítheted ki.

Találkozik a tekintetünk: az enyém lemondó, az övé tárgyilagos. Egyszerre mondjuk ki:

– Találkozni kell vele.

A gyomrom úgy liftezik fel-alá, hogy nem tudok nevetni, amikor Shannen azt mondja:

– Kívánj valamit!

Quince Fletcher kezébe helyezem a sorsomat.

Bármit kívánok, úgysis a visszájára fordul.

•

A negyedóra alatt, amit azzal töltök, hogy Quince-re várok a parkolóban, azon töröm a fejem, vajon mi lehet a srác terve.

Esetleg lefizeti Brodyt, hogy találkozzon velem. Teljességgel valószínűtlen, hiszen Quince-éknek nincs pénzüik. Lehet, hogy azt tanácsolja majd, fizessen *én* Brodynak a randiért. Ez több okból is halott ötlet, nem utolsósorban azért, mert nekem még kevesebb pénzem van, mint Quince-nek. Thalassziniai taj számmal elég nehéz diák-munkát szerezni.

Ó, talán Quince segít elrabolni Brodyt. Addig tartjuk fogva a pincében, amíg rá nem jön, mennyire szeret engem. Nem valószínű. Ez az ötlet két sebből is vérzik. Először is, az ilyen dolgok csak azokban

az ősrégi romantikus regényekben szoktak beválni, amilyeneket Rachel néni olvas. Másodszor, nincs pincénk.

Na jó, kezd röhejes lenni ez a várakozás. Húszig számolok, és ha Quince addig sem jelenik meg, húzok innét.

Tizenhétnél tartok, amikor Quince begördül a motorján. Tíz után le kellett volna lépnem.

Egy nejlonzacskó szeli keresztül a levegőt, és egyenesen a mellkasomnak puffan. Ösztönösen elkapom, mielőtt leesne. Puha és szivacsos a tapintása.

Jaj, ne! Egy kötél meg egy csuklya. Mégis el fogjuk rabolni Brodyt. Mély levegőt veszek, és megpróbálok lecsillapodni. Dühös pillantást vetek Quince-re. Ha nem várakoztat meg ennyire, biztosan nem jutottak volna eszembe ilyen nevetséges ötletek.

– Mi ez? – kérdezem, és a bolt logóját keresem a zacskón, de csak ezt találok: KÖSZÖNJÜK, HOGY NÁLUNK VÁSÁROLT.

– A jelmezed – vigyorog Quince.

– Tessék?! – Lelépek a járdáról, és óvatosan közelebb megyek hozzá. Elég rémtörténetet hallottam már arról, hogyan hullnak darabjaikra az ilyen csotrogányok. – A jelmezem?

– A bálba. – Elveszi tőlem a szatyrot, és szétnyitja. Egy fehér fodros blúzt meg egy tarka fodros szoknyát húz elő belőle.

– Spanyol táncos? – kérdezem csúfondárosan, bár tulajdonképpen nincs ellenemre az ötlet, leszámítva, hogy Quince fejéből pattant ki.

Quince rám kacsint.

– Nem. Kalózszejha.

– Mi?!

– Nagyon megbízható forrásból tudom – folytatja Quince –, hogy Bennett kalóznak öltözik. Ez a Meglepetés és Sokk Hadművelet első

része. Lepd meg azzal, hogy te leszel a női megfelelője – lengeti meg a jelmezt. – Kalózszejha a kalóz...

– Rendben! – kirángatom a kezéből a ruhát. Rosszabb is lehetne. Shannen örülni fog, mert beleillik a „Víz alatti világ” témakörbe. – És ha nem jó a méret? – kérdezem, miközben begyömöszölöm a cuccot a táskámba.

Újabb arrogáns mosoly.

– Kedvesem – duruzsolja Quince –, ma jó tíz percig az ölemben ültél. Nem lesz gond a mérettel.

Egész délután igyekeztem nem gondolni az esetre. Nem mintha sikerült volna. A bőr meg a mentolos fogkrém illata mindenhova elkísért. Quince illata.

Lángol az arcom, de eltökélt szándékom, hogy nem hagyom magam.

– És mi a második rész?

– Hmmm – dörzsöli össze a tenyerét Quince. – A sokk. Nagyon tuti lesz.

Nem hinném, hogy tetszeni fog.

– Fél tízkor Brody üzenetet kap, amiben arra kéri, hogy találkozzon Courtney-val a könyvtárban, és vegye vissza a gyűrűjét.

Most már biztos, hogy nem fog tetszeni a második rész.

– Csakhogy nem Courtney vár majd rá. Hanem te.

Utálom a második részt.

– És megcsókolod. Döbbenetes, nem?

Nem, valójában Quince-t utálom. A második rész zseniális.

Nem a csók – minek néz engem ez az alak? –, hanem a tervben rejlő lehetőségek. Én és Brody. Egyedül. A sötét könyvtárban. Talán végre sikerül összeszednem a bátorságomat, hogy elmondjam neki, mit érzek iránta. És ha egy picit is viszonozza az érzéseimet, kiöntöm a szívem. Brodyért bármit.

– D-d-de... – Ez így nem lesz jó. – Mi a garancia arra, hogy...?
– Bízz bennem! – Brody berúgja a motort. – Legyél a könyvtárban fél tízkor. Én majd elintézem a többit.

Még motyog valamit az orra alatt, amit nem hallok, csak a „hülye” meg a „lecke” szavakat csípem el belőle. De olyan izgatott vagyok, hogy nem is érdekel.

Quince felemeli a csizmáját a kövezetről, gázt ad, és kirobog a parkolóból. Teljes káosz dúl a fejemben. Egymást követik az érvek és ellenérvek.

Mi van, ha ez az egész csak trükk?

Mi van, ha nem?

Mi van, ha Brody utál engem?

Mi van, ha nem?

Mi van, ha minden a terv szerint alakul, és holnap este fél tízkor szerelmet vallok Brodynak a könyvtárban?

Ez a gondolat a legfélelmetesebb az összes közül.

Mielőtt elindulhatnék ezen a szálon, és végiggondolhatnám, milyen hatással lehet mindez a jövőmre, a közös jövőnkre, Quince repeszt vissza a parkolóba, és csikorogva lefékez előttem. Miért nem tud szépen elmenni és a fenekén maradni, mint más normális emberek?

– Apropó – néz mélyen a szemembe –, mindig ... *ott* tartod a cetlijeidet?

– Hogy mi?

Quince a mellemre pillant, majd ismét a szemembe néz.

Felszisszenek, és magam elé tartom a táskámat. A reggeli örületben teljesen megelégedtem apu üzenetéről, amit a melltartómba dugtam.

– Perverz disznó!

Quince rám kacsint, majd kirobog az útra. Jól láttam, hogy kissé elpirult? Kétlem. Quince nem az a szégyenlős típus. Amikor végre eltűnik szem elől, és a motorzúgás is elhal, a földre hajítom a táskámat, és benyúlok a melltartómba.

Hazafelé menet feltöröm a királyi pecsétet, és széthajtogatom az üzenetet.

KÜRTCSIGA KIRÁLY, THALASSZINIA URALKODÓJA

tollából

Drága Lily!

Unokatestvéred, Dosinia 16. születésnapja alkalmából ünnepséget rendezünk a hétvégén. Biztosra veszem, hogy téged is szívesen látna a ceremónián. Nekem is nagyon hiányzol. Igazán hazajöhetnél pár napra.

Üdvözlettel:

Apu

Nem valószínű. Úgy értem, szeretem Dosiniát... helyel-közzel (időnként úgy viselkedik, mint egy vásott kölyök), és imádom az apámat. De remélhetőleg, ha holnap sikerrel járok, az egész hétvégét a szerelmemmel fogom tölteni. Ezt az érzést pedig egyetlen születésnapi buli sem tudná pótolni.